

WYCIĄG Z PROTOKOŁU

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Marta Brylińska

--

Sąd Najwyższy postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 k.p.k. w zw. z art. 529 k.p.k. kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej D. J. pozostawić bez rozpoznania wobec istnienia okoliczności wyłączającej ściganie oskarżonego oraz niemożności orzeczenia na jego korzyść;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę posiłkową subsydiarną D. J.**

UZASADNIENIE

Merytoryczne odniesienie się do zarzutów sformułowanych w niniejszej kasacji było niemożliwe. Stały temu na przeszkodzie regulacje art. 439 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 55 § 1 k.p.k. Zauważyć należy, że pokrzywdzonej zawiadomienie o treści postanowienia o powtórnym umorzeniu postępowania w sprawie o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. doręczono w dniu 30 listopada 2015 r. (k. 85 akt Ds. (...)). Termin miesiąca na wniesienie aktu oskarżenia, o którym mowa w art. 55 § 1 k.p.k., upływał więc w dniu 30 grudnia 2015 r. Tymczasem subsydiarny akt oskarżenia został wniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w dniu 6 kwietnia 2016 r. Nie miała przy tym

znaczenia – wobec wyraźnej treści powołanego przepisu i jego gwarancyjnego charakteru – data doręczenia takiego zawiadomienia pełnomocnikowi pokrzywdzonej (*nota bene* poza oświadczeniami D. J. o udzieleniu takiego pełnomocnictwa adw. E. S. tego dokumentu w aktach sprawy brak). Wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia po terminie wskazanym w art. 55 § 1 k.p.k., który ma charakter terminu prekluzyjnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., V KZ 6/15), czyni tak wniesioną skargę bezskuteczną, ponieważ postępowanie sądowe zostało wszczęte i toczyło się przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela. W rezultacie wobec stwierdzonego uchybienia należałoby uchylić zaskarżony wyrok i utrzymany nim wyrok Sądu Rejonowego w G. i umorzyć postępowanie w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., lecz wyłącznie wówczas, gdyby takie umorzenie było korzystniejsze dla oskarżonego niż orzeczenie, które zostało w niniejszej sprawie zaskarżone kasacją – art. 439 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., II KK 98/15). Takiej możliwości w tym postępowaniu jednak nie ma, gdyż w stosunku do oskarżonego J. J. zapadło najkorzystniejsze z możliwych orzeczenie jakim był wyrok uniewinniający.

Zgodnie z art. 529 k.p.k. okoliczność wyłączająca ściganie (a taką jest brak skargi uprawnionego oskarżyciela) nie stoi na przeszkodzie wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego. *A contrario* – okoliczność taka stoi na przeszkodzie wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na niekorzyść, chyba że jest możliwe (*in concreto*) wydanie orzeczenia na korzyść oskarżonego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2004 r., IV KK 12/04; z dnia 28 marca 2007 r., IV KK 434/06; z dnia 11 grudnia 2013 r., IV KK 337/13). W sprawie poddanej obecnej kontroli kasacyjnej Sądu Najwyższego, jak to zauważono wyżej, takie orzeczenie korzystniejsze od tego jakie zapadło wobec oskarżonego wydane być nie może.

Z tych względów w oparciu o powołane na wstępie przepisy należało orzec jak w pkt. 1 postanowienia, obciążając oskarżycielkę posiłkową subsydiarną – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

Postanowienie dalszemu zaskarżeniu nie podlega.